

Uzasadnienie

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniona radca prawny dniu 20 września 2018 r. w okresie tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych wystąpiła przed Sądem Rejonowym w w charakterze pełnomocnika procesowego powoda w sprawie o sygn. akt I C i wzięła udział w rozprawie.

Tymczasowe zawieszenie obwinionej w czynnościach zawodowych nastąpiło natychmiast wykonanym postanowieniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP z dnia 22.11.2017 r. utrzymanym w mocy po zażaleniu obwinionej na to postanowienie z dnia 27.12.2017 r. przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP postanowieniem z dnia 13.04.2018 r. Postanowienie WSD KIRP z uzasadnieniem i pouczeniem, że jest ono niezaskarżalne, zostało doręczone obwinionej 01.06.2018 r. na jej wniosek z dn. 19.04.2018 r.

Z porównania powyższych dat wynika logicznie i bezspornie, że od 01.06.2018 r. obwiniona posiadała kompletną dla jej sprawy zawieszenia w czynnościach zawodowych wiedzę co do nieprzerwanego braku możliwości wykonywania czynności zawodowych od 22.11.2017 r., w tym zatem również w zakresie występowania w charakterze pełnomocnika procesowego strony powodowej. Tym samym wiedzę tę posiadała w dniu 20 września 2018 r. jako taki pełnomocnik występując.

Nie da się w tej sytuacji w żaden sposób przyjąć, jako chociażby prawdopodobnych, twierdzeń obwinionej przed Sądem Rejonowym najpierw, iż nie jej nie wiadomo o fakcie zawieszenia jej w czynnościach zawodowych, najpierw w aspekcie wniesienia przez obwinioną 27.12.2017 r. zażalenia na postanowienie OSD OIRP z 22.11.2017 r., a następnie, że nie wie czy rozstrzygnięcie wydane w jej sprawie jest prawomocne, mając na uwadze odbiór przez obwinioną postanowienia WSD KIRP z pouczeniem w tej mierze w dniu 01.06.2018 r., a w końcu, że w jej ocenie obecny status zawodowy upoważnia ją do występowania przed Sądem, co jest oświadczeniem obwinionej złożonym wbrew znanej jej z tytułu doręczenia sentencji postanowienia o tymczasowym zawieszeniu. Twierdzeniom tym zatem orzekający w niniejszej sprawie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP nie dał wiary. Przeproszenie przez obwinioną Sądu za zaistniałą sytuację wraz z zaznaczonym przez zgłaszającego przewinienie dyscyplinarne obwinionej Sędziego z zobowiązaniem się obwinionej do jej wyjaśnienia nie zmienia postaci rzeczy, gdyż zdaniem orzekającego w niniejszej sprawie Sądu Dyscyplinarnego wystąpiły dostateczne przesłanki i dane czytelne dla obwinionej braku możliwości wykonywania przez nią czynności zawodowych w okresie objętym tymczasowym zawieszeniem, w tym w charakterze pełnomocnika strony na rozprawie w bez jakiegokolwiek potrzeby uzyskiwania w tym względzie dodatkowych wyjaśnień.

Ostatecznie Sąd Rejonowy w odmówił dopuszczenia radcy prawnego N do działania w charakterze pełnomocnika strony powodowej.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego ogłosił obwinionej zarzuty w dochodzeniu poprzez ich doręczenie na piśmie.

Dnia 25 marca 2019 r., do akt sprawy wpłynął mail obwinionej z godziny 14.22 wraz z załącznikiem zawierającym wniosek o odroczenie rozprawy z powodu choroby i wyznaczenie jej obrońcy z urzędu. Zgodnie z treścią wniosku obwiniona usprawiedliwia w nim nieobecność dolegliwościami zdrowotnymi od dnia 24 marca b.r. nie przedkładając stosownego zwolnienia lekarskiego. Ustanowienie obrońcy z urzędu obwiniona uzasadnia trudną sytuacją materialną i życiową, która uniemożliwia jej ustanowienie obrońcy z wyboru, bez wykazania tej sytuacji. Przyczynę tego stanu rzeczy według obwinionej stanowi zawieszenie jej w czynnościach zawodowych, także trwająca niedyspozycja chorobowa, której nie dokumentuje we wniosku. Pomoc prawnika jest obwinionej jak podaje we wniosku potrzebna, gdyż nie jest w stanie podjąć skutecznej obrony.

OSD 9/19

Dowody:

1. pismo Sędziego Sądu Rejonowego w dn. 21.09.2018 r. (k. 1),
2. protokół rozprawy przed Sądem Rejonowym w wilny z dn. 20.09.2018 r. sygn. akt IC (k. 2),
3. postanowienie OSD OIRP nia 22.11.2017 r. sygn. akt OSD 39/17 (k. 4-9),
4. zażalenie z dn. 27.12.2017 r. (k. 10-16),
5. postanowienie WSD KIRP w Warszawie z dn. 13.04.2018 r. sygn. akt WO – 8/18 (k. 17-30),
6. pismo r z dn. 19.04.2018 r. z wnioskiem o doręczenie postanowienia z uzasadnieniem WSD KIRP z 13.04.2018 r. (k. 31),
7. pismo WSD KIRP w Warszawie z dn. 09.05.2018 r. sygn. akt WO – 8/18 o doręczeniu postanowienia z uzasadnieniem wraz z pouczeniem (k. 32),
8. wyciąg z książki nadawczej (k. 33),
9. wydruk ze strony internetowej Poczty Polskiej – portalu „Śledzenie Przesyłek” (k. 34 – 35).
10. wezwanie do stawienia się na przesłuchanie z dn. 18.10.2018 r. (k. 38),
11. wniosek obwinionej o odroczenie przesłuchania z dn. 20.11.2018 r. (k. 40 – 41),
12. wezwanie do stawienia się na przesłuchanie z dn. 26.11.2018 r. (k. 44),
13. pismo ZRD do obwinionej z 21.12.2018 r. z postanowieniem z dn. 20.11.2018 r. o przedstawieniu zarzutów wraz z uzasadnieniem (k. 46 – 54),
14. wniosek obwinionej o odroczenie terminu przesłuchania z 14.01.2019 r. (k. 56)
15. wiadomość mail z dnia 25 marca 2019r. wraz z załącznikiem

Sąd zważył:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości popełnienie przez obwinioną radcę prawnego zarzuczonego jej we wniosku ZRD o ukaranie czynu wystąpienia dnia 20 września 2018 r. przed sądem powszechnym – Sądem Rejonowym w charakterze pełnomocnika procesowego powoda w sprawie o sygn. akt IC wzięcia udziału w rozprawie, podczas gdy od dnia 22 listopada 2017 r. jest tymczasowo zawieszona w czynnościach zawodowych, czym zatem nie zastosowała się do postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 22.11.2017 r. sygn. akt OSD 39/17 i utrzymującego go w mocy postanowienia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie z dnia 13.04.2018 r. sygn. akt WO – 8/18.

Dowody przedłożone przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego są w tej mierze wystarczające i komplementarne.

W tej sytuacji stwierdzony bezspornie czyn obwinionej stanowi działanie sprzeczne z prawem i naruszenie obowiązku zawodowego, jak też godności zawodu, które orzekający Okręgowy Sąd Dyscyplinarny kwalifikuje jako przewinienie dyscyplinarne z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (j. t. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115 ze zm.) w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 i art. 61 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 8 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 65² ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych

Za sprzeczne z prawem jako przesłankę odpowiedzialności dyscyplinarnej obwinionej w oparciu o art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych należy uznać zasadniczo niedostosowanie się obwinionej do klauzuli z art. 65² ust. 1 i 3 tej ustawy o natychmiast wykonanym postanowieniu sądu dyscyplinarnego w przypadku tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych. trwającym zatem nieprzerwanie do czasu uchylecia postanowienia. Postanowienie to nie tylko nie uległo uchyleciu ale zostało przez WSD w Warszawie utrzymane w mocy.

Rzeczą banalną jest przy tym rozumienie dyspozycji naruszonych przez obwinioną przepisów nie inaczej jak tylko natychmiastowego zakazu wykonywania czynności zawodowych przez radcę prawnego w okresie tymczasowego zawieszenia albo równoważnie jako natychmiastowego nakazu powstrzymania się radcy prawnego w tym okresie od ich wykonywania.

OSD 9/19

Wykonywanie czynności zawodowych przez obwinioną zarzucanym jej czynem z 20 września 2018 r. przed sądem powszechnym wbrew tymczasowemu zawieszeniu obwinionej w ich wykonywaniu postanowieniem OSD OIRP z 22.11.2017 r. utrzymanym w mocy przez instancję odwoławczą stanowi zatem złamanie przez obwinioną dyspozycji powyższej klauzuli wykonalności dotyczącej stricte postanowienia z 22.11.2017 r. co stanowi eo ipso o działaniu obwinionej sprzecznym z przepisem rangi ustawowej.

Czyn obwinionej narusza też i tym samym art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, zgodnie z którym, radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami.

Brak zgodności z prawem w kanonie etyki egzemplifikuje w niniejszej sprawie wykonywanie przez obwinioną czynności zawodowych wbrew ustawowemu zakazowi.

Art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych za podstawę odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego uznaje również postępowanie sprzeczne z zasadami etyki lub godnością zawodu a nadto naruszenie jego obowiązków zawodowych.

W niniejszej sprawie doszło do naruszenia przez obwinioną powyższych wartości egzemplifikowanych w przepisach Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Według art. 11 ust. 1 i ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny obowiązany jest dbać o godność zawodu, zaś naruszeniem godności zawodu radcy prawnego jest w szczególności takie postępowanie radcy prawnego, które mogłoby zdyskredytować go w opinii publicznej lub podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego.

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego zachowanie obwinionej radcy prawnego w dniu 20 września 2018 r. przez wystąpienie przed sądem jako pełnomocnikiem strony powodowej wbrew zakazowi zdyskredytowało obwinioną w oczach stron i Sądu jako zawodowego pełnomocnika, które to zachowanie albo wykazało dyskredytującą radcę prawnego znaczącą niewiedzę co do swojego statusu w tym dniu, zresztą przedstawianego przez obwinioną w różnych, zawsze niemiarodajnych wersjach albo pozostawiło odczucie działania radcy nie liczącego się z faktami. Ze skutkiem zresztą odmowy przez Sąd dopuszczenia obwinionej do postępowania z przyczyn leżących po stronie obwinionej, co samo w sobie niewątpliwie stanowi dyskredytację zawodu radcy.

Niewątpliwie też doszło do podważenia zaufania do zawodu radcy prawnego po stronie powoda, który pozostał skutkiem zdarzeń w Sądzie mających miejsce z przyczyn leżących po stronie obwinionej bez profesjonalnej obsługi w trakcie rozprawy. Należy też mieć na uwadze, że ewentualne dopuszczenie obwinionej do procesu jako pełnomocnika, przy ewentualnej bierności sędziego prowadzącego sprawę, mogło w następstwie stworzyć ryzyko podstaw nieważności postępowania na gruncie art. 379 pkt 1 k.p.c., z tytułu nienależytego umocowania pełnomocnika.

Doszło również do naruszenia art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, gdyż wystąpienie przed sądem w sytuacji braku takich możliwości po stronie radcy prawnego, jak w przypadku obwinionej, tymczasowo zawieszanej w czynnościach zawodowych, jest sprzeczne z zobowiązaniem radcy na gruncie tego przepisu do wykonywania czynności zawodowych sumiennie oraz z należyłą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania. Podobnie zresztą to zachowanie obwinionego radcy przed sądem nosi znamiona braku rzetelności i uczciwości wymaganej przez zapisy powołanego już wcześniej art. 6 KERP

Ten zatem profesjonalizm i ta sumiennosc, czy rzetelnosc i uczciwosc w przedmiotowej sprawie winny wyrazic sie bowiem w odpowiednio wczesnej rezygnacji radcy prawnego z prowadzenia sprawy powoda oraz reprezentowania go na rozprawie zanim zostala zdyskredytowana przez sad. W przeciwnym ustalonym przez Sad Dyscyplinarny stanie faktycznym doszlo do nieprofesjonalnego i niesumiennego zachowania sie obwinionej przy rownoczesnym

OSD 9/19

braku rzetelności i uczciwości, wymaganych art. 6 oraz art. 12 ust. 1 KERP, z dopuszczeniem przez obwinioną do ryzyka narażenia strony na niekorzystne skutki procesowe.

Doszło jednocześnie i tym samym ze strony obwinionej do braku poszanowania i lojalności wobec organów samorządu radców prawnych, które to szacunek i lojalność wymagane są na gruncie art. 61 ust. 1 KERP. Należy podzielić tu pogląd Zastępcy Rzecznika wyrażony we wniosku o ukaranie, że ta lojalność winna przejawiać się także tym, że radca prawny stosuje się do rozstrzygnięć sądów dyscyplinarnych. Jednym z takich rozstrzygnięć jest zawieszenie w czynnościach zawodowych przez sąd dyscyplinarny w trybie art. 65² ust. 1 ustawy o radcach prawnych. Zgodnie z ust. 3 powołanego artykułu, jak wskazano, postanowienie sądu dyscyplinarnego o tymczasowym zawieszeniu jest natychmiast wykonalne. Utrzymanie go w mocy przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny powoduje, że na mocy art. 8 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych takie rozstrzygnięcie od którego nie przysługuje środek zaskarżenia jest prawomocne i w tej sytuacji ma moc wiążącą na podstawie odpowiednio stosowanej w postępowaniu dyscyplinarnym procedury karnej. Radca prawny winna się zatem do tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych na wskazanych podstawach prawnych lojalnie stosować. Brak respektowania prawomocnego rozstrzygnięcia o tymczasowym zawieszeniu w czynnościach zawodowych stanowi też o zachowaniu sprzecznym z prawem w zakresie ignorowania jego mocy wiążącej.

Obwiniona ponosi winę umyślną za popełnienie zarzucanego jej czynu wystąpienia dnia 20 września 2018 r. przed sądem powszechnym – Sądem Rejonowym w charakterze pełnomocnika procesowego powoda w sprawie o sygn. akt I C /zięcia udziału w rozprawie wbrew tymczasowemu zawieszeniu w czynnościach zawodowych, gdyż wbrew jej poszczególnym twierdzeniom przed Sądem którym Sąd Dyscyplinarny w sposób uzasadniony przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy odmówił wiary, wykazane zostały dowodowo wystarczające przesłanki dla przyjęcia w sposób niepodważalny zaprzeczonej przez obwinioną jej pełnej świadomości co do swojego statusu o braku możliwości wykonywania czynności zawodowych wynikającego z postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 22.11.2017 r. sygn. akt OSD 39/17 i utrzymującego go w mocy postanowienia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie z dnia 13.04.2018 r. sygn. akt WO – 8/18, które były znane obwinionej w dacie czynu, a mimo tego obwiniona zamierzała przed w charakterze pełnomocnika powoda wystąpić.

W kwestiach proceduralnych w niniejszej sprawie nie było podstaw do odroczenia rozprawy na wniosek obwinionej, gdyż wnosząc o odroczenie rozprawy z powodu swego niestawiennictwa nie usprawiedliwiła należycie swojej nieobecności. Na podstawie art. 68³ ust. 1 w zw. z ust. 5 należyte usprawiedliwienie niestawiennictwa obwinionej wymaga wskazania wyjątkowych przyczyn, zaś w przypadku choroby - przedstawienia zaświadczenia lekarskiego potwierdzającego niemożność stawienia się na wezwanie. Wskazanie we wniosku z kilkunastu minut przed terminem rozprawy na chorobę nie zostało poparte takim zaświadczeniem. Zważywszy nadto, że niedyspozycja chorobowa miała miejsce, jak wynika z załącznika do maila z 25.03.2019 r., w dniu poprzednim, obwiniona takie zaświadczenie winna była już uzyskać.

Wobec tego zgodnie z art. 68³ ust. 2 niestawiennictwo obwinionej na rozprawie bez należytego usprawiedliwienia nieobecności nie wstrzymuje rozpoznania sprawy a orzeczenie w takim razie na podstawie art. 68³ ust. 4 nie uważa się za zaoczne.

Nie znajduje także podstaw wniesiony przez obwinioną wniosek o wyznaczenie jej obrońcy z urzędu, gdyż instytucja taka w postępowaniu dyscyplinarnym dotyczącym radców prawnych nie jest przewidziana. Odesłanie do przepisów KPK w sprawach nieuregulowanych w ustawie o postępowaniu dyscyplinarnym z art. 74¹ ust. 1 dotyczy stosowania procedury karnej odpowiednio, nie zaś przez przyjęcie każdej z instytucji postępowania karnego nie przystającej do postępowania dyscyplinarnego. W tym zakresie art. 68 ust. 4 dopuszcza tylko posiadanie obrońcy, nie zaś wyznaczanie go z urzędu. Nadto i w procedurze karnej oskarżony, który nie ma obrońcy z

OSD 9/19

wyboru może żądać aby wyznaczyć mu obrońcę z urzędu, jeżeli w sposób należyty wykaże, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny /art. 78 § 1 KPK/, czego w żaden sposób obwiniona nie wykazała. W postępowaniu dyscyplinarnym nie prowadzi się też listy obrońców prowadzonej przez prezesa właściwego sądu w sprawach karnych, z grona których wyznacza się obrońcę z urzędu w postępowaniu karnym /art. 81 a § 1 KPK/, a która to kompetencja wyznaczania obrońców z listy leży wyłącznie w ręku prezesa sądu lub referendarza sądowego, nie występujących w sądownictwie dyscyplinarnym radców prawnych. Sprawa dyscyplinarna nie jest sprawą karną.

Nie budzi przy tym zastrzeżeń Sądu Dyscyplinarnego kwestia ogłoszenia obwinionej zarzutów przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w sprawie poprzez ich doręczenie na piśmie, co zastępuje ogłoszenie.

Zastosowanie w tej mierze przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego art. 68³ ust. 3 wynika z prawidłowej interpretacji ustępu 5 powołanego artykułu, o czym decydują ustalenia faktyczne.

Jak słusznie bowiem wywodzi ZRD we wniosku o ukaranie doszło bowiem do nieusprawiedliwionego niestawiennictwa obwinionej na jego wezwanie celem przeprowadzenia czynności.

Sąd Dyscyplinarny podziela pogląd Zastępcy Rzecznika, iż skoro należyte usprawiedliwienie niestawiennictwa obwinionego na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego wymaga wskazania i uprawdopodobnienia wyjątkowych przyczyn, zaś w przypadku choroby – przedstawienia zaświadczenia lekarskiego potwierdzającego niemożność stawienia się na wezwanie, to przy wezwaniu obwinionej na 21 grudnia 2018 r. przedłożone zwolnienie lekarskie obwinionej o niezdolności do pracy w datach 20 do 24 grudnia 2018 r., z którego jednak wynika, że chora mogła w tym czasie chodzić, nie potwierdza niemożności stawienia się obwinionej na wezwanie, zwłaszcza też, że przywołane w jej piśmie z dn. 14.01.2019 r. /k. 56/ źródło dolegliwości – odczuwane nadal skutki kolizji drogowej nie wynikały ani z choroby zakaźnej ani wirusowej, nie stanowią zatem również wyjątkowej przyczyny uzasadniającej nieobecność obwinionej przed Rzecznikiem.

21 grudnia 2018 r. był też już drugim terminem, w którym obwiniona nie stawiała się, gdyż na pierwszy 20.11.2018 r. nie stawiała się twierdząc wtedy, że zbiega się on z terminem jej wizyty lekarskiej, jednakże niczym tego nie udokumentowała. Zawiadomienie o tym terminie otrzymała ponadto z dużym wyprzedzeniem, a mianowicie dn. 08.11.2018 r., więc miała odpowiednio dużo czasu aby wizytę lekarską przełożyć.

Należy zatem ustalić, że zarówno w pierwszym, jak i drugim przypadku wezwania obwinionej do rzecznika zachodzi okoliczność braku wykazania niemożności stawienia się na wezwanie.

W tej sytuacji spełnione są przesłanki doręczenia obwinionej odpisu postanowienia o przedstawieniu zarzutów zastępującego ogłoszenie postanowienia.

Określowy Sąd Dyscyplinarny uznając obwinionego radcę prawnego za winną zarzucanego jej czynu wystąpienia dnia 20 września 2018 r. przed sądem powszechnym – Sądem Rejonowym w charakterze pełnomocnika procesowego powoda w sprawie o sygn. akt I C wzięcia udziału w rozprawie wbrew tymczasowemu zawieszeniu w czynnościach zawodowych, opisanego szczegółowo w punkcie 1 sentencji orzeczenia, na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 w zw. z ust. 2ba ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (j. t. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115 ze zm.) oraz § 1 i § 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 2017 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę oraz wysokości minimalnej stawki godzinowej w 2018 r. (Dz. U. z 15 września 2017 r., poz. 1747) wymierzył obwinionej karę pieniężną równoważną pięciokrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego w wysokości 10 500 (słownie: dziesięć tysięcy pięćset) złotych.

OSD 9/19

Wymierzoną karę uzasadnia stopień winy umyślnej czynu popełnionego przez obwinioną w zamiarze bezpośrednim, wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu biorąc pod uwagę dopuszczenie do dyskredytacji zawodu radcy prawnego przez obwinioną, a także szkodliwość wynikającą z podważenia przez obwinioną zaufania do zawodu radcy prawnego, jak też nielojalny stosunek obwinionej wobec wykonalnych i prawomocnych rozstrzygnięć organów sądowych samorządu radcowskiego w postępowaniu dyscyplinarnym.

Przy tym orzeczoną karę uzasadnia również sposób zachowania się obwinionej przed sądem przez niemiarodajne usiłowanie wykazania stosowności wystąpienia na rozprawie wbrew zakazowi.

Okoliczności powyższe zdaniem Sądu Dyscyplinarnego świadczą o rażącym charakterze przewinienia radcy prawnego

Jako okoliczność łagodzącą Sąd Dyscyplinarny przyjmuje przeproszenie przez obwinioną za zaistniałą sytuację sądu co ostatecznie powoduje, iż kara pieniężna wymierzona w przewidywanej przepisami wysokości pięciokrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie przewinienia dyscyplinarnego w ramach jej rozpiętości od półtorakrotności do dwunastokrotności /art. 65 ust. 2ba. ustawy o radcach prawnych/, stanowi zdaniem Sądu Dyscyplinarnego karę adekwatną zarówno co do okoliczności sprawy jak i postawy obwinionej.

Obwiniona w związku z ukaraniem ponosi zryczałtowane koszty niniejszego postępowania dyscyplinarnego na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zd. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t. j. Dz. U. z 2018 r., poz. 2115 ze zm.), którymi została obciążona w kwocie 1.700 zł /słownie: tysiąc siedemset złotych/ na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych

Pouczenie

Od niniejszego orzeczenia stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości przysługuje odwołanie w terminie 14 dni od dnia otrzymania orzeczenia wraz z uzasadnieniem oraz pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP przy czym odwołanie to należy złożyć w 3 egzemplarzach.